1

Пущені пруживим, тугим луком,
в чорну пітьму дзвінко полетіли
ковані огнистим Локі стріли.
Чорну ніч розколивали звуком.

Горда дума на чолі блідому:
десь судьба захована в безмежжі!
Блиск вогню цілує горді вежі,
блиск вогню на овалі шолому.

Непобідна посестро валькірій!
Чом ця стрілка збилася з дороги,
Заблукала в мій далекий вирій?

Адже я співець убогий,
не герой, що переміг Ліндвурма!
Я лиш тиха арфа — я не сурма.

2

Де заховано твій безцінний дар —
крилату гостю з вістрям золотим?
Великий світ. Та радитись ні з ким
не має в ньому мандрівний кобзар.

Великий світе! Замалий твій храм
для світлих жарів — золотистих стріл!
Створю ж у серці другий небосхил,
йому в опіку скарб цінний оддам.

І вже іду веселими стежками
у світ, у світ — іду, немовби плив.
Несу пісні, змережані казками,
і повні жмені повседневних див.

Торкаю струни вмілими руками,
вони ж бринять, як усміхи тятив.

3

Гей, несу я казки та пісні,
гей, мандрую від хати до хати.
Але мре моє слово крилате
і минають без радощів дні.

Десь у темній печері на дні
змій поклав свої царські палати
і віки вже те царство прокляте
глушить людські казки та пісні.

Прийде час. Вирву з серця стрілу.
Стане арфа напруженим луком,
і розітнеться спів золотий.

І на вкриту кістками скалу
з диким ревом смертельним і грюком
впаде мертвий побіджений змій!

1925.